

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

LINDA HOWARD

A romantic photograph of a man and a woman lying on their backs in a field of small white flowers. The woman is on the left, wearing a white top and light-colored shorts, looking towards the man. The man is on the right, wearing a white shirt and light-colored shorts, looking towards the woman. The background is a soft-focus field of green grass and white flowers, with a warm, golden light filtering through, suggesting a sunset or sunrise. The overall mood is peaceful and intimate.

PEAAEGU
IGAVESTI

Originaali tiitel:
Linda Howard
Almost Forever
2010

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Siiri Hommik
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1986 by Linda Howington
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B08368219
ISBN 978-9949-82-455-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

1. peatükk

ANSON Edwards istus üksi suures mugavas kabinetis, küünarnukid laual, sõrmed vastakuti, ja vaagis, kumb ta kahest asepresidendist on Houstonisse saatmiseks parem kandidaat. Ta oli tuntud oma kiire ja täpse analüüsivõime poolest, kuid praegu ei tahtnud ta ülepeakaela otsustada. Tema vastane – Sam Bronson – oli mõistatuslik mees, kellele lahtiste kaartidega mängimine ei meeldinud ja keda ei tohtinud alahinnata. Sisetunne ütles Ansonile, et Bronsoni metallurgiatööstuse avalik ülevõtmiskatse edu ei too, sest Bronson oli piisavalt kaval ja tal võis olla peidetud ressursse. Ansonil oli vaja teada, milliste ressurssidega võis tegu olla ja mis oli nende võimalik väärtus; alles siis võis loota, et tal õnnestub Bronsoni metallurgia Spencer-Nyle'i korporatsiooniga liita. Ta teadis, et ülevõtmiseks piisab enamasti ettevõtte väärtusest suurema summa pakkumisest, aga see oli liiga labane ja Anson nii ei käitunud. Ta vastutas Spencer-Nyle'i aktsionäride ees ja ta ei tegutsenud lohakalt. Ta teeb kõik, mis tarvis, et Bronson ülevõtta, aga ei midagi rohkemat.

Üks variant oli saata terve meeskond asja lähemalt uurima, aga see võis Bronsoni tähelepanu äratada, ja kui tollel peaks vähimigi kahtlus tekkima, võib ta puiklema hakata ja kuude

kaupa kummi venitada. Ansonil polnud seda vaja; ta tahtis, et asi kiiresti ühele poole saaks. Parim šanss oli saata sinna üks mees, keda sai igas olukorras usaldada. Ta usaldas nii Rome Matthews'i kui Max Conroyd täielikult, aga kumb saaks tööga paremini hakkama?

Rome Matthews oli Ansoni isiklik leid ja enda käe järgi koolitatud. Rome oli karm, tark, õiglane ja läks alati võidu peale välja, aga tal oli teatav reputatsioon. Äriühendades oli ta liiga hästi tuntud ja Houston asus Dallasele piisavalt lähedal arvamaks, et keegi teda ära ei tunne. Juba Rome'i kohalolu ajas ärimehed ärevile.

Max Conroy nii tuntud polnud. Enamasti ei suhtunud temasse sama tõsiselt kui Rome'i, sest ta nägi välja nagu meesmodell ja temast õhkus laiska heasoovlikkust. Inimesed ei osanud arvata, et Max tegi tööd sama kõvasti nagu Rome. Aga Max Conroy haare oli raudne ja oma halastamatust oskas ta osavalt varjata. Too kuulus semulik suhtumine oli vaid poos ja oma iseloomu hirmuäratavat intensiivsust hoidis ta kindlalt vaos. Need, kes teda ei tundnud, pettis ta täielikult ära, sest eeldati, et ta on pigem naistemees kui juhtivtöötaja.

Minna tuli niisiis Maxil, kelle šansid vaikselt informatsiooni koguda olid suuremad.

Anson võttis kausta uuesti kätte ja uuris pabereid, mis olid täidetud infoga Bronsoni metallurgia tähtsamate töötajate kohta. Bronsoni enda kohta polnud nad midagi leidnud; mees oli ettevaatlik ja geenius. Aga ahel oli täpselt nii tugev kui selle nõrgim lüli ja Anson oli täis otsustavust leida üles Bronsoni nõrgim lüli.

Ta jõudis Bronsoni sekretäri fotoni ja peatus. Tundus, et

Bronson usaldas sekretäri täielikult, aga ühtegi vihjet romantilisele suhtele polnud ta kuulnud. Anson uuris fotot, kulm kortsus: tumedate silmadega blondiin, kenake, aga ei mingi eriline iludus. Pilk tumedates silmades oli reserveeritud. Ta oli olnud abielus Jeff Halseyga, kes oli ühe Houstoni jõuka perekonna pärija, aga viis aastat tagasi olid nad lahutanud. Nüüd kolmekümne ühe aastane, polnud ta uuesti abiellunud. Anson kontrollis naise nime: Claire Westbrook.

Ta nõjatus mõtlikult tooli seljatoele. Kas Maxi võrgutav sarm võiks naisele mõjuda? Saab näha. Otsus oli langenud ja ta koputas pildile. Claire Westbrookist võis saada Bronsoni ahela nõrgim lüli.

CLAIRE lipsas läbi kahepoolsete klaasuste terrassile ja kõndis rinnuni ulatava põllukividest laotud müüri juurde, mis terrassi lilleaiast eraldas. Ta toetas käed jahedate kivide vastu ja vaatas udusel pilgul aeda, panemata tähele õitemerd, mille ilusamaid kohti valgustasid laternad. Kuidas *ometi* võis Virginia kutsuda peole ka Jeffi ja Helene'i, kui ta teadis, et Claire oli kutse vastu võtnud? Loomulikult tegi ta seda meelega ja tundis kahjurõõmu šoki üle, mida Claire ei suutnud varjata, kui nägi, et tema eksmees saabus peole oma kauni raseda naisega.

Silmi kõrvetasid pisarad ja Claire pilgutas mitu korda, et neid tagasi hoida. Ta arvas, et oleks võinud juhusliku kohtumise võidukalt üle elada, kuid Virginia sihilik õelus jahmatas teda. Ta polnud Virginiaga kunagi lähedane olnud, aga ikkagi, seda poleks ta oodanud. Iroonilisel kombel oli Claire kutse vastu võtnud ainult seetõttu, et tema õde Martine käis peale

kui uni, arvates, et Claire'ile kuluks ära kodust välja saada ja inimestega suhelda! Nii palju siis headest kavatsustest, mõtles Claire pilkamisi ja hoidis tagasi soovi nutma puhkeda. Tühine vahejuhtum polnud nuttu väärt ja andis Claire'ile väärtusliku õppetunni: ära kunagi usalda eksabikaasa vanu pruute. Ilmselgelt polnud Virginia Claire'ile proua Jeff Halsey tiitlit kunagi andestanud.

„Kas sinu jaoks oli ka suitsu ja lärmi liiga palju?“

Claire ehmus nii kõrva lähedal öeldud sõnadest ja pööras kannalt ringi. Ta oli olnud kindel, et terrassil pole kedagi. Otustanud, et keegi ei tohi ta pahameelest aru saada, kergitas ta küsivalt kulmu.

Mehe selja taha jäid klaasuksed, ning sealt paistava valge tōttu oli näha vaid ta siluett, ei midagi täpsemat, kuid Claire oli kindel, et polnud seda isikut varem näinud. Mees oli pikk ja sihvakas, õlad laitmatu lõikega valge õhtukuue all laiad, ja kuna ta seisis Claire'ile nii lähedal, võis ta tunda mehe Kölni vee õrna, aga teravat aroomi.

„Ma vabandan. Ei tahtnud sind ehmatada,“ lausus mees ja seisis Claire'i kõrvale. „Ma nägin, et sa tulid välja, ja mõtlesin, et mulle kuluks ka sõõm värsket õhku ära. Meid ei ole vist tutvustatud? Maxwell Benedict.“

„Claire Westbrook,“ pomises Claire vastu. Ta tundis mehe nüüd ära; tõsi, neid polnud tutvustatud, aga Claire oli näinud mehe peole saabumist. Võimatu oli mitte näha. Maxwell Benedict nägi oma heledate juuste ja säravate silmadega välja nagu modell; Claire oli mõelnud, et nii ilusa näoga mees peaks olema lühikest kasvu, lihtsalt loodusliku tasakaalu hoidmiseks. Täiuslikult peente joontega näost hoolimata polnud seal

midagi naiselikku; tema välimus oli vägagi maskuliinne ja pilk, mis naisi vaatas, mehelikult hindav. Tema megatonnise võimsusega sarmi ei nautinud mitte ainult ilusad naised; kogu naissugu, olgu ta siis noor või vana, ilmetu või kena, koheldi võrdse viisakuse ja flirdi seguga, ning ükshaaval sulasid nad kõik nagu lumepallid kuuma suvepäikese all.

Claire mõtles irooniliselt, ega uus tuttav ometi arvanud, et tema koos teistega sulab, sest sellisel juhul pidi meest ees ootama pettumus. Jeff oli andnud talle nii mõnegi väärtusliku õppetunni sarmikate meeste kohta, ja tal oli meeles viimnegi detail. Claire'i ei ohustanud ka see mees, kelle sarm oli nii võimas, et oli peaaegu käega katsutav. Ta ei pidanud isegi mitte flirtima! Tema erakordne välimus ja sähviv naeratus võtsid põlvist nõrgaks, lihvitud-terav Briti aktsent intrigeeris ja vaikne bariton rahustas. Claire mõtles endamisi, ega ta mehe tundeid ei riiva, kui endale muljet ei lase avaldada.

„Sa paistsid olevat välja minnes millegi peale pahane,“ lausus mees järsku ja nõjatus vastu müüri, hoolimata karvavõrdki, mida see ta valge õhtujakiga teha võib. „Kas kõik on korras?“

Jumal küll, selline välimus ja veel nii tähelepanelik! Claire kehitas õlgu ja proovis vastates muretuna kõlada: „Mitte eriti. Ma lihtsalt ei oska piinlike olukordadega väga hästi hakkama saada.“

„Kui asi on selles, äkki saan mina abiks olla?“

Mehe pakkumine oli rahulik, viisakas ja jahedalt enesekindel. Claire vakatas ja oli kõigest hoolimata kergelt intrigeeritud. Ta oli eeldanud, et mees on osavalt kaunisõnaline, aga temast õhkuv enesekindlus oli üllatav.

„Aitäh, aga probleem pole eriti suur.“ Claire'il polnud vaja teha muud kui elegantselt lahkuda ja keegi ei saaks aru, et ta taganeb vastupanuta. Asi polnud Jeffis; temast oli Claire ammu üle saanud. Aga beebi, keda Helen ootas, meenutas valu, millest ta polnud kunagi paranenud, tuletas meelde last, kelle oli kaotanud. Ta oli tahtnud last nii väga...

Klaasuksed nende taga avanesid uuesti, sisse tuhises võltsi kahetsust tulvil Virginia ja Claire kangestus. „Claire, kullake. Mul on *nii* kahju! Mul tõesti polnud õrna aimugi, et Jeff ja Helene siin on. Lloyd kutsus neid ja mind jahmatas see samamoodi nagu sind. Sa vaesekene, kas oled väga endast väljas? Me ju kõik teame, kui muserdatud sa peale...“

Maxwell Benedict ta kõrval ajas selja sirgeks ja Claire tunnetas tema teravat huvi. Claire'i põskedele tõusis kuum puna ja enne kui Virginia midagi enamat öelda sai, segas ta vahele. „Tõesti, Virginia, pole vaja vabandada. Ma pole absoluutselt pahane.“ Kuigi see oli täielik vale, oli tema hääle argine ja heded väga veenev. Kui ta kuulis, et Jeffi naine on rase, oli osa temast surnud ja nähes Helene'i, kes kõht uhkelt ees nii armsalt säras, tabas teda valuhoo, millest ta vist kunagi jagu ei saa.

Häiritud Claire'i ilmselgest huvipuudusest, jäi Virginia kõhklema. „Nojah, kui sa oled kindel, et sinuga on kõik korras... ma kartsin, et sa tulid siia üksi nutta lahistama.“

„Agatapoleüksi,“ segas Maxwell Benedict rahulikult vahele ja Claire vaatas hämmeldunult, kuidas mehe käsi ta õlgadele libises. Automaatselt tahtis ta kaugemale nihkuda, aga mehe sõrmed hoidsid kõvasti ta paljastest õlgadest kinni ja Claire sundis end paigale jääma. „Ja ta ei nuta ka, kuigi kui selleks